

“मीठे बच्चे- ब्रह्मा बाबा शिवबाबाको रथ हुनुहुन्छ, दुवैको संयुक्त पार्ट चल्छ, यसमा अलिकति पनि संशय आउनु हुँदैन।”

प्रश्न:- मनुष्यले दुःखबाट छुट्नको लागि कुनचाहिँ युक्ति रच्छन्, जसलाई महापाप भनिन्छ?

उत्तर:- मनुष्य जब दुःखी हुन्छन् अनि स्वयंलाई खतम गर्नको लागि अनेक उपाय रच्छन्। जीवघात गर्ने कोसिस गर्छन्, सम्झन्छन्- यसो गरेर हामी दुःखबाट छुट्छौं। तर यो जस्तो महापाप अरु केही हुँदैन। उनीहरू अझै दुःखमा फस्छन् किनकि यो हो नै अपार दुःखको दुनियाँ।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूसँग बाबाले सोध्नुहुन्छ, आत्माहरूसँग परमात्माको सोध्नुहुन्छ। यो त जानेका छौ- हामी परमपिता परमात्माको सामुन्ने बसेका छौं। उहाँको आफ्नो रथ त छैन। यो त निश्चय छ नि- यस भृकुटीको बीचमा बाबाको निवास स्थान हो। बाबाले स्वयं भन्नुहुन्छ- म यिनको भृकुटीको बीचमा बस्छु। यिनको शरीर भाडामा लिन्छु। आत्मा भृकुटीको बीचमा छ त्यसैले बाबा पनि त्यहीं बस्नुहुन्छ। ब्रह्मा पनि छन् भने शिवबाबा पनि हुनुहुन्छ। ब्रह्मा विना शिव बाबाले कसरी बोल्नु हुन्छ? शिव बाबालाई सधैं माथि याद गर्दै आयौ। अब तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी बाबाको साथमा यहाँ बसेका छौं। यस्तो होइन- शिवबाबा माथि हुनुहुन्छ। उहाँको प्रतिमा यहाँ पूजिन्छ। यी धेरै बुझ्नु पर्ने कुरा छन्। तिमीले त जानेका छौ- बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। ज्ञान कहाँबाट सुनाउनु हुन्छ? के माथिबाट सुनाउनु हुन्छ? यहाँ तल आउनु भएको छ। ब्रह्मा तनद्वारा सुनाउनु हुन्छ। कतिले भन्छन्- हामीले ब्रह्मालाई मान्दैनौं। तर शिवबाबाले स्वयं ब्रह्मा तनद्वारा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। यो समझको कुरा हो नि। तर माया धेरै शक्तिशाली छ। एकदमै मुख मोडेर पछाडि फर्काइदिन्छ। अब तिम्रो मुख शिव बाबाले सामुन्ने बनाउनु भएको छ। सम्मुख बसेका छौ। फेरि जसले यस्तो सम्झन्छन्- ब्रह्मा त केही पनि होइनन्, उनीहरूको के गति होला! दुर्गति हुन्छ। केही पनि ज्ञान छैन। मनुष्यले पुकार्छन्- हे भगवान। फेरि उहाँ भगवानले सुन्नुहुन्छ र? उहाँलाई भन्छन् नि- मुक्तिदाता आउनुहोस् या त्यहाँ नै बसेर मुक्ति दिनुहुन्छ? कल्प-कल्प पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै बाबा आउनु हुन्छ। जसमा आउनु हुन्छ उहाँलाई नै यदि उडाइदियो भने के भन्ने! नम्बरवन तमोप्रधान। निश्चय हुँदा-हुँदै पनि मायाले एकदमै मुख मोडिदिन्छ। उसमा यति बल छ, जसले एकदम कौडी तुल्य बनाइदिन्छ। यस्तो पनि कुनै कुनै सेन्टरमा छन् त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- खबरदार रहने गर। हुन त सुनेको कुरालाई सुनाउँछन् पनि तर तिनीहरू मानौं पंडित समान हुन्। जसरी बाबाले पंडितको कहानी बताउनु हुन्छ नि। उसले भन्यो राम-राम भन्नाले सागर पार हुन्छौ। यो पनि एक कथा बनाइदिएका छन्। यस समयमा तिमी बाबाको यादले विषय सागरबाट क्षीर सागरमा जान्छौ नि। उनीहरूले भक्ति मार्गका धेरै कथाहरू बनाएका छन्। यस्ता कुरा त हुँदैनन्। यो एक कथा बनेको छ। पंडितले अरुलाई भन्थे तर स्वयंले बिल्कुलै त्यसो गरेनन्। स्वयं विकारमा गइरहने र अरुलाई भन्ने निर्विकारी बन, फेरि त्यसको के असर होला! यस्ता पनि ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू छन्- स्वयंलाई निश्चय छैन, अरुलाई सुनाइरहन्छन् त्यसैले कहीं-कहीं सुनाउने भन्दा पनि सुन्नेहरू अगाडि जान्छन्। जसले धेरैको सेवा गर्छन्, उनीहरू अवश्य प्यारा त लाग्छन् नि। पंडित झूटो भयो भने उसलाई कसले प्यार गर्छ! फेरि प्यार तिनीहरूमा जान्छ, जसले प्राक्टिकलमा याद गर्छन्। राम्रा-राम्रा महारथीहरूलाई पनि मायाले खाइदिन्छ। धेरैलाई खायो। बाबाले पनि सम्झाउनु हुन्छ- अहिले कर्मातीत अवस्था भएको छैन। एकातर्फ लडाई हुन्छ, अर्कातर्फ कर्मातीत अवस्था हुन्छ। यसमा पूरा सम्बन्ध हुन्छ। फेरि जब लडाई पूरा हुन्छ अनि परिवर्तन हुन्छ। पहिला रुद्रमाला बन्छ। यी कुरा अरु कसैले जान्दैन। तिमीले बुझेका छौ- विनाश सामुन्ने खडा छ। अहिले तिमी थोरै संख्यामा छौ, उनीहरू धेरै संख्यामा छन्। त्यसैले तिमीलाई कसले मान्छ? जब तिम्रो वृद्धि हुन्छ फेरि तिम्रो योगबलले धेरैलाई खिच्छ। जति तिमीबाट खिया निस्कदै जान्छ, त्यति नै बल भरिन्छ। यस्तो होइन बाबा जानीजाननहार हुनुहुन्छ। यहाँ आएर सबैलाई देख्नुहुन्छ, सबैको अवस्थालाई जान्नुहुन्छ। बाबाले बच्चाहरूको अवस्थालाई जान्नुहुन्छ र? सबै कुरा थाहा हुन्छ। यसमा अन्तर्यामीको कुनै कुरा छैन। अहिले त कर्मातीत अवस्था भइसकेको छैन। आसुरी कुराकानी, चालचलन आदि सबै प्रसिद्ध हुन्छन्। तिमीले त दैवी चालचलन बनाउनु छ। देवताहरू सर्व गुण सम्पन्न हुन्छन् नि। अब तिमीलाई यस्तो बन्नु छ। कहाँ ती असुर, कहाँ देवताहरू! तर मायाले कसैलाई पनि छोड्दैन, लज्जावती झारजस्तो बनाइदिन्छ। एकदम मारिदिन्छ। ५ सिँढी छन् नि। देह-अभिमान आउनाले नै माथिबाट एकदमै तल गिर्छन्। गिर्यो अनि मर्यो।

आजकल आफैंलाई मार्नको लागि कस्तो-कस्तो उपाय रच्छन्। २१ तलाबाट हाम फाल्छन्, ताकि तत्काल मर्न सकियोस्, फेरि अस्पतालमा बसिरहन, दुःख भोगिरहन नपरोस्। ५ तलाबाट गिर्यो तर मरेन भने कति दुःख भोगिरहन्छ। कसैले आफैंलाई आगो लगाउँछन्। यदि कसैले उनीहरूलाई बचाउँछ भने उनीहरूलाई कति दुःख सहन गर्नुपर्छ। जल्यो भने आत्मा त गइहाल्छ नि! त्यसैले जीवघात गर्छन्, शरीरलाई खतम गरिदिन्छन्। सम्झन्छन्- शरीर छोड्नाले दुःखबाट छुट्छौं। तर यो पनि महापाप हो, अझै बढी दुःख भोग्नुपर्छ किनकि यो हो नै घोर दुःखको दुनियाँ, त्यहाँ हुन्छ अपार सुख। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- अहिले हामी फर्किन्छौं, दुःखधामबाट सुखधाममा जान्छौं। अब बाबा जसले हामीलाई सुखधामको मालिक बनाउनु हुन्छ, उहाँलाई याद गर्नु छ। यिनद्वारा बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, चित्र पनि छन् नि। ब्रह्माद्वारा स्वर्गको स्थापना। तिमीले भन्छौ- बाबा हामी अनेक पटक हजुरसँग स्वर्गको वर्सा लिनको लागि आउँछौं। बाबा पनि संगममा नै आउनु हुन्छ जब दुनियाँलाई परिवर्तन गर्नु पर्ने हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु तिमी बच्चाहरूलाई दुःखबाट छुटाएर सुखको पावन दुनियाँमा लैजान। बोलाउँछन् पनि- हे पतित-पावन... हामीलाई यो फोहोरी दुनियाँबाट घर लैजानुहोस्। यो कहाँ सम्झन्छन् र- हामीले महाकाललाई बोलाइरहेका छौं। बाबा अवश्य आउनु हुन्छ। हामी मछौं अनि त शान्ति हुन्छ नि। शान्ति-शान्ति भनिरहन्छन्। शान्ति त छ परमधाममा। तर यस दुनियाँमा शान्ति कसरी हुन्छ जबसम्म यति धेरै मनुष्य हुन्छन्! सत्ययुगमा सुख-शान्ति थियो। अहिले कलियुगमा अनेक धर्म छन्। तौ जब समाप्त हुन्छन्, तब एक धर्मको स्थापना हुन्छ, अनि सुख-शान्ति हुन्छ। हाहाकारपछि नै जय-जयकार हुन्छ। पछि गएर देख्छौ- मृत्युको बजार कति बढ्छ। विनाश अवश्य हुनु छ। एक धर्मको स्थापना बाबा आएर गराउनु हुन्छ। राजयोग पनि सिकाउनु हुन्छ। बाँकी सबै अनेक धर्म खेलास हुन्छन्। गीतामा केही देखाएका छैनन्। ५ पाण्डव र कुरुर हिमालयमा गले। फेरि रिजल्ट के भयो? प्रलय देखाएका छन्। जलमय हुन्छ तर सारा दुनियाँ जलमय हुन सक्दैन। भारतवर्ष त अविनाशी पवित्र खण्ड हो। त्यसमा पनि आबू सबैभन्दा पवित्र स्थान हो, जहाँ बाबा आएर तिमी बच्चाहरूद्वारा सर्वको सद्गति गर्नुहुन्छ। दिलवाला मन्दिरमा कति राम्रो यादगार छ। कति अर्थ सहित छ। तर जसले बनाएका हुन्, उनीहरूले जानेका छैनन्। फेरि पनि राम्रा बुझ्नेहरू त थिए नि। द्वापरमा अवश्य राम्रा समझदार थिए। कलियुगमा हुन्छन् तमोप्रधान। द्वापरमा फेरि पनि तमो बुद्धिका हुन्छन्। सबै मन्दिरहरूमा यो उच्च छ, जहाँ तिमी बसेका छौं।

अब तिमीले देख्छौ- विनाशमा एकैचोटि मृत्यु हुन्छ। होलसेल महाभारत लडाई लाग्छ। सबै खतम हुन्छन्। बाँकी एक खण्ड रहन्छ। भारतवर्ष धेरै सानो हुन्छ, बाँकी सबै खतम हुन्छन्। स्वर्ग कति सानो हुन्छ। अहिले यो ज्ञान तिमी बुद्धिमा छ। कसैलाई बुझाउन पनि समय लाग्छ। यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। यहाँ कति धेरै मनुष्य छन्, त्यहाँ कति थोरै हुन्छन्। यी सबै खतम हुन्छन्। विश्वको इतिहास-भूगोल सुरुदेखि दोहोरिन्छ। अवश्य पनि स्वर्गबाटै दोहोरिन्छ। पछि त आउँदैनौ। यो ड्रामाको चक्र अनादि छ, जुन घुमि नै रहन्छ। यतातिर छ कलियुग, त्यतातिर छ सत्ययुग। हामी संगममा छौं। यो पनि तिमीले बुझ्नेका छौ। बाबा आउनु हुन्छ, बाबालाई रथ त अवश्य चाहिन्छ नि। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- अब तिमी घर जान्छौ। फेरि यी लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ, त्यसैले दैवीगुण पनि धारण गर्नुपर्छ। यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ- रावण राज्य र रामराज्य केलाई भनिन्छ। पतितबाट पावन, फेरि पावनबाट पतित कसरी बन्छौ! यो खेलको रहस्य बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ। बाबा ज्ञानका सागर, बीजरूप हुनुहुन्छ नि! चैतन्य हुनुहुन्छ। उहाँले नै आएर सम्झाउनु हुन्छ। बाबाले नै भन्नुहुन्छ- सारा कल्पको वृक्षको रहस्य बुझ्यौ? यिनमा के-के हुन्छ। तिमीले यसमा कति पार्ट खेल्यौ? आधा कल्प हुन्छ दैवी स्वराज्य। आधा कल्प हुन्छ आसुरी राज्य। जो राम्रो-राम्रा बच्चाहरू छन्, उनीहरूको बुद्धिमा ज्ञान हुन्छ। बाबाले आफू समान बनाउनु हुन्छ नि! टिचरहरूमा पनि नम्बरवार छन्। कति त टिचर भएर पनि रिसाउँछन्। धेरैलाई सिकाएर फेरि स्वयं खतम भए। साना-साना बच्चाहरू पनि भिन्न-भिन्न संस्कार भएका हुन्छन्। कोही त हेर नम्बरवन शैतान, कोही फेरि परिस्तानमा जान लायक। कति छन्, जसले न ज्ञान लिन्छन्, न आफ्नो चलन सुधारिन्छन्, सबैलाई दुःख दिइरहन्छन्। यो पनि शास्त्रहरूमा देखाइएको छ- असुर आएर लुकेर बस्थ्यो। असुर बनेर कति कष्ट दिन्छन्। यो सबै त भइ नै रहन्छ। उच्च भन्दा उच्च बाबा नै स्वर्गको स्थापना गर्न आउनु पर्छ। माया पनि धेरै शक्तिशाली छ। दान दिन्छन् फेरि पनि मायाले मुख मोडिदिन्छ। आधा (कच्चा)लाई मायाले अवश्य खाइदिन्छ। तब त भन्छन्- माया ठूलो दुस्मन हो। आधाकल्प मायाले राज्य गर्छ त्यसैले अवश्य यति पहलमान पनि छ नि। मायासँग हार्नेको हालत के हुन्छ! अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कहिल्यै पनि लज्जावती झार जस्तो बन्नु हुँदैन। दैवी गुण धारण गरेर आफ्नो चालचलन सुधार्नु छ।

२) बाबाको प्यार प्राप्त गर्नको लागि सेवा गर्नु छ। जुन कुरा अरूलाई सुनाउँछौ, त्यो स्वयं धारण गर्नु पर्छ। कर्मातीत अवस्थामा जानको लागि पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ।

वरदान:- मेहनत र महानताको साथसाथै रूहानियतको अनुभव गराउने शक्तिशाली सेवाधारी भव जुन आत्माहरू तिम्रो सम्पर्कमा आउँछन् तिनलाई रूहानी शक्तिको अनुभव गराऊ। यस्तो स्थूल र सूक्ष्म स्थिति बनाऊ, जसले गर्दा आउने आत्माहरूले आफ्नो स्वरूपको र रूहानियतको अनुभव गरुन्। यस्तो शक्तिशाली सेवा गर्नको लागि सेवाधारी बच्चाहरूले व्यर्थ संकल्प, व्यर्थ बोली, व्यर्थ कर्मको हलचलबाट पर एकाग्रता अर्थात् रूहानियतमा रहने व्रत लिनु पर्छ। यसै व्रतबाट ज्ञान सूर्यको चमत्कार देखाउन सक्छौ।

स्लोगन:- बाबा र सबैको आशीर्वादको विमानमा उड्ने आत्मा नै उड्ता योगी हो।